

ZSÁVOLYA ZOLTÁN

Béthencroix szelleme

*Kelet s Nyugat széltében négyszázötven, Észak-Dél fele
 meg mintegy kétszáz kilométer széles, autonóm
 közösségű szigetvilágról énekelek: Fuerteventura s Rocque del Est,
 La Graciosa, Alegranza, Montaña Clara és Lanzarote, Isla de
 Lobos együtteséről (az urbs nevén mi Gran Canaria). Dús tartomány,
 méricskélgetni épp lehet, mégis a tengerár neki határa igazán.*

*Szomszédba hol tenger esik, más a határ sejtelve ott, az óceán
 Spanyolhonán! Csapdossa ez a partokat, szerte kitölti csillámaival
 a távot is, melyet megfutott egykoron Béthencroix,
 Navarra hercege – Kasztília s León királyának hű megbízottjaként
 hódoltatva a „Kutyák szigetét”. Mely felmosódik most a légből. Északra kerül,
 hegyi gyeplő. Úgy Délsziget, hogy fata morganába szótt, Köd-Pírenéusok...*

Gran Canaria

*Kiterjesztés az éj... amint ömleni kezd csilláma; lámpa tud emígy
 vetíteni, és millió. Jelképesen meg érthető ekként: „Ennyire, jaj,
 messzire elszakadva Madridtól, a csillogó és villogó birodalom
 hars központjától! Ezer mérlábra.” Csodás kis tartományi szék-
 hely akad azért még erre is (reptérrel!, ha épp kell). Ámbár kicsit
 provinciális. Persze, ki mondja azt: idővel másmilyen legyen?!*

*Kiterjesztés a sűrű éj. Leple alatt pusztán egy szigetet – amely csupán
 harmadik nagyság sor szerint –, egyetlen kies insulát
 kiemelni több társának sorából: bőven önkényeskedés,
 földrajzi újlegenda. Szépen divó (máshol, persze, olyan reménytelen)
 protekcionálizmus; a középtájt felhorgadó Cumbre Central bírása rég.
 (Kupola-masszívum a térség bukfején, mikéntha lenne korona.)*

*Kiterjesztés tehát az éj: a sziget máris „szigetek”. – Felül, az északi
 hegyoldalokban trópus: buja növényzet honol, míg délre, lent
 szinte egészében sivatagos a táj. Vad szakadékok, szurdokok, akár
 Tolna és Szekszárd! Otthonos, csak léptékben, hja...! A közép-
 ejröpér turisták kedvelt célpontja. (Lázbahozón, lám!, nem közöl
 e tupírozás túl sokat. De Egy Közülük: majdnem az Egész.)*

Tán megfontoltan tűnni el...

*Eső merül fel, ím! Az elmos nyomtalanul, bőven el.
 Nem locspocsló patak, nem zirrenő sugárlat – kicsi tűzhegyek
 miriádja napokon át! Aprómunkájuk, strukturáltan: csipkehímezett
 szemfedő. Konokság, amivel eltüntet; éppenséggel függönynek is
 hívható volna. Hanem, ablak mögé húzódsz bár, éppúgy behatol;
 követ az ájer: nem kunyhó, csupán „épület”. Szárnyas tükörkép,
 semmiről.*